Дев'ять днів, а потому сорок,
а на рік

з верхів як з небес

ізійшов божевільний отрок
і крисаню

поклав

на хрест.

І ніхто з нас її не скинув.
Щось гуло із надгробних трав.
Хтось ледве чутно мовив: "Дитино..."
І нічого більш не сказав.

Вже наш рід — як ота крисаня:
з голови мутної —

на хрест,

древнім триптихом поминання,
перейнявши трепет небес.